

SZABÓ GITTA

A kis házimacska

A kora reggeli napfény laposan sütött be az ablakon keresztül a szobába. Szemeimmel hunyorogtam, mert az erős fény elvakított. Majdnem vakon kászálódtam ki az ágyból, hogy a sötétítő függönyt behúzzam.

Közben kinéztem a kertre. A rideg, fagyos hóval takart udvaron a fák hóruhás ágain, a hósapkás háztetőkön a napfényben milliányi csillag táncolt. Megbűvölten néztem a reggeli ragyogást.

A tél e finom csodája, ez a csillogás annyira elvarázsol, hogy mikor megfordultam, hogy végre elkezdjem a napot, a lábammal valami finom, puha dologra léptem. Hirtelen riadt nyávogás hasított a levegőbe, megtörve ezt a kábult állapotomat. Megtorpantam.

Cicus, a kis házimacska kerekre nyílt, riadt szemekkel nézett rám. Lábam a farka végén pihent. Lehajoltam hozzá, karomba vettem.

– Jaj, te butus, kis cica! Hát kell neked a gazdasszony lába alatt somfordálni? Látod, majdnem eltapostalak! Mi lett volna akkor velem?

Cicussal a kezemben kibotorkáltam a konyhába. Óvatosan letettem ökelmét a székre, és tejet melegítettem mindkettőnknek, mert erre a nagy ijedségre inni kellett valamit.

Akkor végleg hazatérek

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent...

Nékem boldogan dobban a szívem, ha látom hegyemet,
Melynek lábánál születtem, ahonnét oly távolra kerültem.
Mikor látogatóba hazamegyek szép szülőföldemre,
A legszebb képet az őszi táj mutatja nekem,
Ilyenkor izzó színorgiával integet felém,
Zizegő avarszőnyeget terít eléem.

Hív, csalogat, csábít a messzeség.
Ó, ha emlékezni tudnék azokra az időkre,
Mikor még az én nagy családom együtt nevetett,
Mikor testvéreimmel kergettük a tarka tehenet,
De nem emlékszem! Anyám alakja múltba veszett.
Kis gyermekként kezem elengedte, s az égbe ment fel.
Lelkem azóta sóvárog és epedez, érzi: ott volt jó helyen,
Ott a Mecsek tövénél, hová mindig visszatérek én,
Ott vár rám anyám sírja, ahol teste nyugszik rég,
A föld lett bölcsője, s ebbe vágyom én is, mellé,
Hogy ha eljött az időm, együtt lehessünk örökké.
Ide, hol születtem, ahol bölcsőm ringott, s anyám elvesztettem,
Végleg hazatérek, és hozzád hű leszek, drága, szép hegyem.

Délibáb

Szomjazó sivatagi vándor
Ajka cserepes és fájó
Felégette a napnak tüze

Hőségtől hullámozó levegőben
Szeme előtt megjelennek
Tündöklő káprázatok

Elméje zavart s képzeleg
Szomjúsága most csalta meg
Oázis felé vonszolja fáradt testét

Húsvéti négy soros

Hajnali pirkadatkor indul a legénysereg,
Locsolkodni mennek, bejárnak hegyet-völgyet.
A leányok a legényeket már a kapuban várják,
Pár csepp kölnivízért cserébe – csókjukat adják.